

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

CONSILIUL EUROPEI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA a III-a

IN CAUZA GROSU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 2611/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

28 iunie 2007

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile stabilite la articolul 44 paragraful 2 din Convenție. Acestei hotărâri i se pot aduce modificări de formă.

În cauza Grosu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formată din :

Domnii B.M. ZUPANČIČ, *președinte*,

C. BÎRSAN,

J.-P. COSTA,

Doamna A. GYULUMYAN,

Domnul DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

Doamnele I. ZIEMELE,

I. BERRO-LEFÈVRE, *judecători*,

și Domnul S. QUESADA, *grefier de secție*,

După deliberarea ce a avut loc în camera de consiliu, la data de 7 iunie 2007,

pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată:

:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 2611/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Andrei Grosu (« reclamantul »), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului la data

de 15 noiembrie 2001 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Guvernul român («Guvernul») este reprezentat de agentul guvernamental, doamna R. Rizoiu, apoi de Dna. R. Pașoi, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul pretinde în temeiul articolului 6 paragraful 1 din Convenție și a articolului 1 din Protocolul nr. 1 asupra neexecutării de către administrație a unei decizii judiciare definitive prin care se dispunea restituirea unui teren.

4. La data de 24 martie 2005, Curtea a decis comunicarea cererii Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile articolului 29 paragraful 3, ea a decis să examineze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în anul 1946 și locuiește la South Windsor, Statele Unite.

6. În anul 1957, ca urmare a unui partaj succesoral având ca obiect un teren agricol de cinci hectare, situat în Str. Mușetești din București, mama reclamantului a obținut titlul de proprietate asupra unei parcele în suprafață

de 2,5 hectare. În 1960, în urma unei alte succesiuni, ea a obținut dreptul de proprietate asupra unei alte parcele, în suprafață de 0,5 hectare, rezultată de asemenea din partajul sus-menționat.

7. În 1964, o întreprindere de stat, cooperativa agricolă de producție F.R. (numită în continuare « cooperativa »), și-a însușit integral terenul în suprafață de 5 hectare.

8. Prin acțiunea introdusă la 4 decembrie 1990 la Judecătoria din București împotriva cooperativei, mama reclamantului a solicitat restituirea terenului în suprafață de trei hectare al cărui proprietară era în temeiul succesiunilor din 1957 și din 1960. Ea a pretins că respectiva cooperativă și-a însușit ilegal acest teren fără a avea un titlu de proprietate.

9. La o dată ulterioară, terți titulari ai dreptului de proprietate asupra celorlalte două hectare au înaintat o cerere de intervenție voluntară în procesul angajat de mama reclamantului, pretinzând și ei restituirea terenului.

10. Cooperativa a recunoscut că poseda terenul revendicat fără a avea un titlu de proprietate și a declarat că era de acord să-l restituie.

11. Prin sentința datată 7 mai 1991, instanța a admis acțiunea și a dispus cooperativei să-i restituie mamei reclamantului și intervenienților terenul în suprafață de cinci hectare, pe fostul amplasament din strada Mușetești. Instanța a mai precizat delimitarea terenului care trebuia să le fie restituit.

12. Recursul intentat de cooperativă pe motiv că restituirea dispusă de judecătore contravenea legii nr. nr. 18/1991 privind fondului funciar a fost anulat la 13 noiembrie 1991 prin decizia definitivă a tribunalului de sector București pentru neplata taxei de timbru.

13. La o dată neprecizată, un executor judecătoresc s-a deplasat la sediul cooperativei unde a constatat că terenul în cauză nu putea fi identificat.

14. În cursul anului 1994, la propunerea comisiei locale a comunei Otopeni (numită în continuare « comisia locală ») pentru aplicarea legii nr. 18/1991, comisia județeană pentru aplicarea aceleiași legi (numită în continuare « comisia județeană ») a eliberat unor terți titluri de proprietate asupra parcelor situate în strada Mușetești. Aceștia au construit case pe acest amplasament.

15. La data de 14 martie 1996, mama reclamantului a decedat iar reclamantul a fost declarat moștenitor unic.

16. Ca răspuns la plângerea introdusă de reclamant, Prefectura din București l-a informat, la 16 septembrie 1997, că, în conformitate cu un aviz datat 29 august 1997 emis de comisia județeană, titlurile de proprietate de care beneficiau terții în virtutea legii nr. 18/1991 trebuiau să fie anulate în justiție deoarece terenul aparținea mamei sale în temeiul sentinței din 7 mai 1991 și deoarece comisia locală a dispus ilegal de acest teren.

17. Prin cererea introdusă la 18 februarie 1998 în temeiul legii nr. 18/1991, reclamantul a solicitat primarului comunii Otopeni restituirea terenului de trei hectare.

18. Declarând că, atunci când s-a făcut punerea în posesie, executorul judecătoresc a constatat că descrierea limitelor exterioare ale terenului era conținea multe erori, reclamantul, în numele mamei sale, a solicitat rectificarea dispozitivului sentinței din 7 mai 1991 în partea sa referitoare la delimitarea terenului. Prin sentința din 10 august 1998, judecătoria din București a admis cererea, a modificat dispozitivul sentinței sus-menționate și a stabilit o nouă delimitare a laturilor Sud și Vest a terenului.

19. La 14 septembrie 1998, reclamantul, însoțit de un executor judecătoresc, s-a deplasat la sediul fostei cooperative, devenită între timp societate comercială. Deși nu au găsit pe nimeni acolo, executorul judecătoresc l-a declarat pe reclamant pus în posesia terenului în litigiu.

20. La 3 noiembrie 1998, Primăria Sectorului 1 București i-a eliberat reclamantului un certificat prin care se atesta că mai multe parcele din terenul în litigiu erau ocupate de case ale terților care obținuseră titluri de proprietate în anul 1994.

21. Prin acțiunea introdusă la 6 ianuarie 1999 împotriva terților beneficiari ai titlurilor de proprietate sus-menționate, a Prefecturii din București, a comisiilor locale ale comunei Otopeni și Sectorului 1 din București, reclamantul a solicitat anularea acestor titluri, expunând că mama

sa a obținut printr-o sentință definitivă reconstituirea dreptului său de proprietate asupra aceluiași teren.

22. Prin sentința din 6 martie 2000, Judecătoria din București, considerând că titlurile contestate au fost emise cu respectarea prevederilor legii nr. 18/1991, a respins acțiunea. Instanța a considerat că terenurile atribuite în 1994 terților se aflau în afara perimetrului din București și că acestea aparțineau cooperativei agricole a comunii Otopeni, iar terenul care trebuia să fie restituit mamei reclamantului, în temeiul sentinței din 7 mai 1991, era situat la București.

23. La apelul și recursul reclamantului, care a solicitat în zadar o expertiză tehnică pentru a dovedi că era vorba despre același teren, Tribunalul București și Curtea de Apel din București, prin două decizii din 20 noiembrie 2000 și din 14 septembrie 2001, au confirmat sentința pronunțată în primă instanță.

24. Prin sentința din 27 ianuarie 2005, Judecătoria din București a admis acțiunea a doi terți introdusă împotriva reclamantului. Tribunalul a constatat că ei ocupau din anul 1957 un teren în suprafață de 402 m² situat în strada Mușetești pe care au construit o casă și că, deși nu dețineau un titlu de proprietate, ei au devenit proprietarii acestor bunuri prin uzucapiune.

25. La 30 iunie 2005, reclamantul a introdus o nouă acțiune împotriva terților beneficiari ai titlurilor de proprietate eliberate în 1994, prin care a solicitat Judecătoriei din București să constate că, în temeiul sentinței din 7

mai 1991, el era adevăratul proprietar al terenului de trei hectare. Reclamantul nu a dat precizări în ceea ce privește rezultatul acestei acțiuni.

26. Prin decizia din 29 noiembrie 2005, comisia județeană a dispus atribuirea către reclamant a unui teren de trei hectare situat în comuna Otopeni. Comisia locală din Otopeni nemaiavând terenuri disponibile, comisia județeană a solicitat Domeniului de Stat punerea la dispoziție a unui teren echivalent. Acțiunea este în curs de desfășurare.

II. DREPTUL INTERN APLICABIL

27. Legea nr. 18/1991 referitoare la fondul funciar

Articolul 8

« Stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor care se află în patrimoniul cooperativelor agricole de producție se face în condițiile prezentei legi, prin reconstituirea sau prin constituirea dreptului de proprietate.

Beneficiază de prevederile prezentei legi cei care erau membri ai cooperativelor și care au contribuit cu propriile lor terenuri la intrarea în cooperativă sau cei cărora li s-au confiscat terenurile de către aceasta din urmă, ca și moștenitorii acestora (...) »

Articolul 11

« (1) În fiecare comună, o comisie condusă de primar (...) va fi competentă pentru reconstituirea dreptului de proprietate, punerea în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate celor în drept.

(2) Comisiile locale își desfășoară activitatea sub îndrumarea unei comisii județene, numită prin ordinul prefectului și condusă de acesta (...)

(4) Comisia județeană are competența de a soluționa contestațiile și de a valida sau invalida măsurile adoptate de comisiile locale.

(5) Cel interesat poate ataca cu recurs împotriva deciziei comisiei județene (...) în termen de 30 de zile de la data la care ea a luat la cunoștință această decizie (...)

(8) Controlul jurisdicțional se limitează exclusiv la aplicarea corectă a prevederilor prezentei legi referitoare la dreptul de a obține titlul de proprietate , la suprafața de teren care îi revine celui în cauză și, dacă este cazul, diminuarea suprafeței, conform legii (...)

(10) Sentința tribunalului este definitivă. Comisia județeană care a eliberat titlul de proprietate are obligația de a-l modifica, înlocui sau anula, conform acestei sentințe. »

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 6 PARAGRAFUL 1 DIN CONVENȚIE

28. Reclamantul se plânge de neexecutarea sentinței definitive din 7 mai 1991 pronunțată de Judecătoria din București. El invocă articolul 6 paragraful 1 din Convenție, care dispune în părțile sale aplicabile:

« Orice persoană are dreptul la audierea echitabilă a cauzei sale (...) de către un tribunal independent și imparțial, (...), care va decide (...) asupra contestațiilor referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (...) »

A. Asupra admisibilității

29. Curtea constată că această plângere este întemeiată în temeiul articolului 35 paragraful 3 din Convenție. Curtea relevă de altfel că nu există nici un alt motiv de inadmisibilitate. Se cuvine deci să o declarăm admisibilă.

B. Asupra fondului

30. Guvernul consideră că autoritățile administrative nici nu au refuzat și nici nu au tergiversat executarea sentinței din 7 mai 1991 dar executarea

acesteia s-a lovit de o imposibilitate obiectivă având în vedere erorile din sentința sus-menționată în ceea ce privește delimitarea terenului. În acest sens, el expune că imposibilitatea a fost constatată mai întâi de executorul judecătoresc și că reclamantul a recunoscut-o implicit dat fiind faptul că el a abandonat prima procedură de executare silită și a solicitat rectificarea dispozitivului acestei sentințe.

31. În orice caz, Guvernul expune că în prezent, o acțiune pentru atribuirea către reclamant a unui teren echivalent se află pe rol.

32. Reclamantul contestă afirmațiile Guvernului. În speță, el pretinde că nu este vorba despre o imposibilitate obiectivă de executare deoarece, cu excepția a două erori materiale minore, amplasamentul terenului era clar indicat în dispozitivul sentinței din 7 mai 1991. În orice caz, el expune că aceste erori au fost corectate prin sentința din 10 august 1998.

33. În sfârșit, el consideră că nimic nu justifică atribuirea de titluri de proprietate unor terți având în vedere că aceștia din urmă nu au fost niciodată proprietari de terenuri în acest loc. El conchide că aceste titluri au fost eliberate ilegal, autoritățile locale încălcând prevederile legii nr. 18/1991.

34. Curtea amintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de instanța care le-a pronunțat, trebuie să fie considerată a fi parte integrantă din « proces » în sensul articolului 6 din Convenție. Dreptul de a recurge la o instanță este iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui Stat

contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și executorie să rămână inoperantă în detrimentul uneia din părți (Cauza *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22774/93, paragraful 63, CEDH 1999-V).

35. Curtea admite că dreptul de acces la un tribunal nu poate obliga un Stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil indiferent de împrejurări (Cauza *Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003). Cu toate acestea, ea observă că dacă administrația refuză sau omite să se execute, sau dacă tergiversează în executarea acesteia, garanțiile prevăzute la articolul 6 de care beneficiază justițiabilul în etapa judiciară a procedurii își pierd orice rațiune de a fi (Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, decizia din 19 martie, 1997, *Culegerea de hotărâri și decizii* 1997-II, paginile 510-511, paragraful 41).

36. Curtea remarcă faptul că, în speță, sentința din 7 mai 1991 nu a fost până la data prezentă nici executată ca atare și nici anulată.

37. Pentru Guvern, erorile care apar în sentința din 7 mai 1991 în ceea ce privește delimitarea precisă a terenului au fost la originea imposibilității obiective de executare.

38. Curtea observă totuși că dacă o anumită confuzie în ceea ce privește delimitarea terenului datorită dispozitivului sentinței din 7 mai 1991 pronunțată de Judecătoria din București putea justifica întârzierea în executare, dubiul a fost ridicat la 10 august 1998, dată la care instanța a rectificat dispozitivul sentinței sale anterioare. Curtea observă că Guvernul

nu susține contrariul și nu dă explicații pentru întârzierea în executarea sentinței din 7 mai 1991 după 10 august 1998.

39. În ceea ce privește titlurile eliberate terților, Curtea consideră că existența acestora nu ar putea justifica nici neexecutarea sentinței din 7 mai 1991. În acest sens, Curtea observă că acestea au fost întocmite după sentința sus-menționată, fără ca autoritățile locale să fi încercat să clarifice situația juridică a mamei reclamantului, pentru a-și putea îndeplini obligațiile care decurgeau din această sentință (v., *mutatis mutandis*, cauza *Georgi împotriva României*, nr. 58318/00, paragraful 60, 24 mai 2006 și *Abăluță împotriva României*, nr. 77195/01, paragraful 40, 15 iunie 2006). În orice caz, Curtea constată că, deși în parte, delimitarea terenului în litigiu ar fi putut da naștere la controverse înainte de 10 august 1998, amplasamentul terenurilor atribuite terților coincidea cel puțin parțial cu cel care ar fi trebuit să-i fie restituit mamei reclamantului.

40. În sfârșit, Curtea observă cu interes că o acțiune în atribuirea către reclamant a unui teren echivalent a fost inițiată de autoritățile competente. Cu toate acestea, dat fiind faptul că ea se află încă pe rol, Curtea nu poate conchide că, în speță, s-a efectuat executarea sentinței din 7 mai 1991 (v., cauza *mutatis mutandis*, *Abăluță*, menționată mai sus, paragraful 40).

41. Pe cale de consecință, a existat o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din Convenție.

II. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL N° 1 DIN CONVENȚIE

42. Reclamantul denunță o încălcare a dreptului său de proprietate, ca urmare a ne-executării sentinței definitive din 7 mai 1991. El invocă articolul 1 din Protocolul nr. 1, formulat astfel :

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale de drept internațional (...) »

A. În legătură cu admisibilitatea

43. Curtea constată că acest capăt de cerere este legat de capătul de cerere formulat în sensul articolului 6 paragraful 1 din Convenție și se cuvine deci să fie de asemenea declarat admisibil.

B. În legătură cu fondul

44. Guvernul susține de la bun început că sentința invocată de reclamant nu-i conferă un drept de proprietate decât asupra terenului care nu a putut fi identificat ca urmare a delimitării eronate efectuată de Judecătoria din București.

45. În orice caz, Guvernul roagă Curtea să țină cont de eforturile autorităților în vederea executării sentinței din 7 mai 1991, și anume, de procedura de atribuire a unui teren echivalent care se află pe rol.

46. Reclamantul contestă poziția Guvernului și susține că imposibilitatea executării sentinței sus-menționată este imputabilă autorităților care au eliberat titluri de proprietate ilegale unor terți.

47. Curtea amintește că nici un reclamant nu poate pretinde o încălcare a articolului 1 din protocolul nr. 1 decât în măsura în care deciziile pe care le încredințează se referă la « bunuri » în sensul acestei dispoziții. Noțiunea de « bunuri » poate cuprinde atât « bunurile efective » cât și valorile patrimoniale în temeiul cărora reclamantul poate pretinde că are cel puțin o « speranță legitimă » de a obține folosința efectivă a unui drept de proprietate (cauza *Kopecky împotriva Slovaciei* [GC], nr. 44912/98, paragraful 35, 28 septembrie 2004).

48. În speță, Curtea observă că prin sentința din 7 mai 1991, o întreprindere de Stat, cooperativa F.R., a fost condamnată să-i restituie mamei reclamantului un teren de trei hectare situat în strada Mușetești.

49. Există așadar în speță o valoare patrimonială în pentru care mama reclamantului și apoi reclamantul puteau pretinde că au speranța legitimă de a obține titlul de proprietate.

50. Curtea observă de asemenea că Guvernul nu contestă ingerința suportată de reclamant în dreptul său la respectarea bunurilor sale. Cu toate

acestea, el avansează ca justificare erorile din dispozitivul sentinței din 7 mai 1991.

51. Curtea nu împărtășește poziția Guvernului. Ea reiterează constatarea sa la examinarea capătului de cerere întemeiat pe articolul 6 paragraful 1, și anume, că dacă erorile din dispozitivul acestei sentințe puteau justifica o întârziere în punerea în posesie, refuzul autorităților locale de a se conforma cu această sentință după data de 10 august 1998, nu mai are justificare. Într-adevăr, Guvernul nu dă explicații pentru perpetuarea ingerinței în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale după această dată.

52. Protecția drepturilor terților cărora li s-au atribuit terenuri nu poate constitui o astfel de justificare având în vedere faptul că titlurile de proprietate ale terților au fost eliberate după sentința din 7 mai 1991 și fără ca autoritățile locale să fi depus eforturi pentru reglementarea drepturilor mamei reclamantului.

53. Pe cale de consecință, Curtea consideră că Guvernul nu a dat nici o justificare valabilă pentru ingerința cauzată prin ne-executarea sentinței definitive din speță ; ea este deci arbitrară și implică încălcarea principiului legalității. O astfel de concluzie dispensează Curtea de a cerceta dacă s-a păstrat un echilibru just între cerințele de interes general ale comunității și imperativele protecției drepturilor individuale ale reclamantei (v., *mutatis mutandis*, cauza *Dragne și alții împotriva României*, nr. 78047/01, paragraful 41, 7 aprilie 2005 ; cauza *Tacea împotriva României*, nr. 746/02,

paragraful 39, 29 septembrie 2005 și cauza *Georgi*, menționată mai sus, paragraful 71).

54. În sfârșit, Curtea observă că procedura de atribuire a unui teren echivalent nu a fost îndeplinită până la această dată.

55. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că a existat în speță o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1.

III. ASUPRA ALTOR PRETINSE ÎNCĂLCĂRI

56. Invocând articolul 13 din Convenție, reclamantul consideră că acțiunea în anularea titlurilor de proprietate ale terților nu constituie un recurs efectiv, dat fiind faptul că autoritățile i-ar fi favorizat pe terți.

57. Curtea observă că reclamantul a beneficiat de o acțiune în contradictoriu. El a putut să prezinte, în diverse etape, argumentele pe care le considera pertinente pentru apărarea intereselor sale. Simplul fapt că acțiunea sa a fost respinsă nu poate fi suficient pentru a conchide la o încălcare a articolului 13 din Convenție dat fiind faptul că eficacitatea unui recurs, în sensul acestei prevederi, nu depinde de certitudinea unui rezultat favorabil.

58. Rezultă că această plângere este în mod evident neîntemeiată și trebuie să fie respinsă conform articolului 35 paragrafele 3 și 4 din Convenție.

IV. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

59. În conformitate cu articolul 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a existat o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale, și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite ștergerea decât în mod imperfect a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

60. Reclamantul solicită, cu titlul de prejudiciu material, fie atribuirea în proprietate a unui teren echivalent celui la care are dreptul în temeiul sentinței din 7 mai 1991, fie plata unei sume care reprezintă valoarea terenului. În acest sens, el declară că prețul pe metru pătrat în zona în care este situat terenul este de aproximativ 200 Euro (EUR) și consideră că valoarea acestui teren este de « peste un milion de Euro ». El mai pretinde 150 000 EUR pentru a compensa lipsa de folosință a terenului care decurge din imposibilitatea de a folosi terenul. În sfârșit, el mai solicită 100 000 EUR cu titlul de prejudiciu moral suportat de el.

61. Guvernul contestă aceste pretenții. El consideră că prețul pe metru pătrat în zonă este de aproximativ 35 EUR. El prezintă avizul unui expert imobiliar și contestă existența oricărui alt prejudiciu material. În ceea ce privește cererea cu titlu de prejudiciu moral, Guvernul consideră că acesta va fi suficient compensat prin constatarea încălcării.

62. Curtea consideră că, în circumstanțele cauzei, și, în special având în vedere procedura de atribuire a unui teren se află în curs de soluționare,

chestiunea aplicării articolului 41 din Convenție nu este justificată, astfel încât se cuvine ca aceasta să fie rezervată ținând cont de eventualitatea unui acord dintre Statul pârât și cel în cauză (articolul 75 paragraful 1 din Regulamentul Curții).

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere referitoare la articolul 6 paragraful 1 din Convenție și la articolul 1 din Protocolul nr. 1 , fiind inadmisibilă pentru rest;
2. *Decide* că a existat o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din Convenție;
3. *Decide* că a existat o încălcare a articolului 1 din Protocolul n° 1 ;
4. *Decide* că chestiunea aplicării articolului 41 din Convenție nu se află în stare de judecată;
în consecință :
 - a) o *rezervă* în totalitate ;
 - b) *invită* Guvernul și reclamantul să-i prezinte în scris, în termen de șase luni de la data la care hotărârea va fi devenit definitivă conform

articolului 44 paragraful 2 din Convenție, observațiile lor asupra acestei chestiuni și anume să-i aducă la cunoștință orice acord pe care îl pot încheia;

c) *rezervă* procedura ulterioară și *delegă* președintelui camerei sarcina de a o stabili la caz de nevoie.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris în data de 28 iunie 2007 conform articolului 77 paragrafele 2 și 3 din regulament.

Santiago QUESADA

Grefier

Boštjan M. ZUPANČIČ

Președinte
